

רע"פ 8215/16 - אברהם יצחק נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 8215/16

לפני: כבוד השופט ס' גובראן
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט א' שהם

המערער: אברהם יצחק

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, מיום 14.9.2016, בעפ"ג 49936-06-16, שניתן על ידי כב' הרכב השופטים י' אלון - נשיא; י' עדן; ג' שלו

תאריך הישיבה: י"ח בטבת התשע"ז (16.1.2017)

בשם המערער: עו"ד ארז שלו

בשם המשיבה: עו"ד תמר בורנשטיין

פסק-דין

השופט א' שהם:

1. לפנינו בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, בעפ"ג 49936-06-16, שניתן ביום 14.9.2016, על ידי כב' הרכב השופטים: י' אלון – נשיא; י' עדן; ו-ג' שלו. בגדרו של פסק דין זה התקבל חלקית ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בבאר שבע, בת"פ 58405-03-11, שניתן על ידי כב' השופט ר' סולקין (הכרעת דין מיום 4.12.2014, וגזר דין מיום 9.5.2016).

אקדים את המאוחר ואציין, כי לטעמי יש ליתן למבקש רשות ערעור, ולקבל את הערעור לפי הרשות שניתנה. בהתאם לכך, משלב זה ואילך, יקרא המבקש "המערער".

רקע והליכים קודמים

2. ברקע הדברים עומדת פרשת רצח קשה וכואבת, במסגרתה גרם צעיר בשם יעד חלילי (להלן: יעד), בכוונה תחילה, למותו של המנוח, ניסים אסידו ז"ל (להלן: המנוח), בשל ויכוח שהתפתח ביניהם, בעניינים של מה בכך. נגד יעד הוגש כתב אישום לבית המשפט המחוזי בבאר שבע (תפ"ח 37418-12-10) ולאחר ניהול משפט הוכחות, הוא הורשע, ביום 13.5.2014, בעבירה של רצח בכוונה תחילה, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ובשתי עבירות של החזקת סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין. ביום 2.6.2014, נדון יעד למאסר עולם. להשלמת התמונה יצוין, כי ערעור שהגיש יעד לבית משפט זה, על עצם הרשעתו ולחלופין על חומרת עונשו, נדחה (ע"פ 4523/14 יעד חלילי נ' מדינת ישראל (20.1.2016)).

3. במקביל להגשת כתב האישום נגד יעד, הוגש לבית משפט השלום בבאר שבע כתב אישום נגד שלושה נאשמים: לבנת חלילי (להלן: לבנת); המערער; ואידן אביהו (להלן: אידן) (וכולם ביחד, להלן: הנאשמים). ללבנת, שהיתה הנאשמת 1 בכתב האישום, יוחסה עבירה של אי מניעת פשע, לפי סעיף 262 לחוק העונשין; למערער, שהיה הנאשם 2 בכתב האישום, יוחסו עבירות של גרם מוות ברשלנות, לפי סעיף 304 לחוק העונשין, סיוע לאחר מעשה, לפי סעיף 260 לחוק העונשין, ושיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין; לאידן, שהיה הנאשם 3 בכתב האישום, יוחסה עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 382(א) בצירוף סעיף 380 לחוק העונשין.

4. מתיאור העובדות בכתב האישום עולה, כי בתאריך 3.12.2010, סמוך לשעה 03:30, בילה המנוח ביחד עם חברתו במועדון "הטרויה" בעיר נתיבות. בשלב כלשהו, הגיעה לבנת למועדון, ובהמשך הגיעו גם יתר הנאשמים. נטען בכתב האישום, כי בין לבנת לבין המנוח התפתחו דין ודברים "על רקע פרידתם" זה מזו, ובעקבות כך עזבו המנוח וחברתו את המועדון. מעורבותו של יעד בוויכוח בין לבנת לבין המנוח, החלה כאשר לבנת התלוננה בפניו על התנהגותו של המנוח שפגע לדבריה בכבודה, והוא הגיב באומרו כי "יטפל במנוח". בהמשך, כך נטען בכתב האישום, נסעו יעד, המערער, ואידן מהמועדון, ברכבו של האחרון, כשמטרתו של יעד היתה לאתר את המנוח ברחבי העיר נתיבות. במהלך הנסיעה, עצר יעד את הרכב בבית עסק לממכר המבורגרים ונטל משם סכין גדולה, אותה הסתיר מפני המערער ואידן. לאחר מכן, כיוון יעד את המערער, אשר נהג ברכב, למקום המצאו של המנוח, וכאשר הגיעה החבורה למקום, ירדו יעד ואידן מהרכב וניגשו אל המנוח. נטען בכתב האישום, כי המערער, אשר נותר ברכב, "הבחין בסכין אותה החזיק

יעד", והיה מודע לכך כי יעד מתכוון לפגוע במנוח. עוד נטען בכתב האישום, כי משפגשו יעד ואידן את המנוח, הם תקפו אותו יחדיו, באופן שאידן גרם לו לחבלה חמורה, ואילו יעד נעץ את הסכין שהיתה ברשותו ארבע פעמים באיברים חיוניים בגופו של המנוח, וגרם בכך למותו. לאחר מכן, חזר יעד אל הרכב, בו ישב המערער במושב הנהג, והורה למערער לנסוע מהמקום. במהלך הנסיעה, השליך יעד את הסכין שהיתה ברשותו מהרכב, והמערער המשיך להסיעו ברחבי העיר נתיבות, עד שיעד הגיע למחוז חפצו.

פסק דינו של בית משפט השלום

5. במסגרת הכרעת דינו, החליט בית משפט השלום לזכות את לבנת מכל אשמה, מאחר שלא הוכח כי היא היתה מודעת לכך "שאכן עומדת להיות פגיעה של ממש במנוח". אידן הורשע בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, כמיוחס לו בכתב האישום, בשל כך שהוא "השתתף עם יעד בתקיפת המנוח, אשר הביאה לקטילתו".

ומכאן לעניינו של המערער. בהתייחס לעבירה הראשונה (גרם מוות ברשלנות), קבע בית משפט השלום כי המערער הבחין בסכין גדולה שהיתה בידי יעד, בעת שזה יצא מהרכב. נקבע, כי מרגע שהמערער הבחין בסכין, היתה לו ידיעה בפועל, "ובוודאי בכוח", כי יעד עלול לבצע מעשה שיביא לקטילת המנוח. משלא פעל "במיידיות ובנחרצות", למנוע מגע בין יעד למנוח, יש להרשיעו בעבירה של גרם מוות ברשלנות. המערער גם הורשע ביתר העבירות (סיוע לאחר מעשה ושיבוש מהלכי משפט), לאחר שבית משפט השלום קבע כי המערער "הסיע את יעד מהמקום לאחר שדקר את המנוח ואף סייע לו לסלק את הסכין באמצעותה ביצע את העבירה".

ביום 9.5.2016, נגזר דינם של המערער ושל אידן, והושתו עליהם 6 חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות, בנוסף לעונשים נלווים, כמפורט בגזר הדין.

פסק דינו של בית המשפט המחוזי

6. המערער ואידן הגישו ערעור לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, הן על הכרעת דינו של בית משפט השלום והן על חומרת העונש שהוטל עליהם. נתמקד, מטבע הדברים, במערער ונציין כי בית המשפט המחוזי זיכה אותו מהעבירה שעניינה גרם מוות ברשלנות, שכן, כך קבע בית המשפט המחוזי, אין בנמצא כל דרישה שבדין אשר חייבה את המערער לפעול למניעת תקיפתו של המנוח, ובכך לסכן את עצמו. וזאת, גם כאשר המערער הבחין ביעד כשהוא יוצא מהרכב, כשהסכין בידו. בית המשפט המחוזי הוסיף עוד, כי המערער לא יצר את המצב המסוכן ולא עשה כל מעשה "שהקים עליו חובת זהירות". כמו כן, זוכה המערער מהעבירה של שיבוש מהלכי משפט, כיוון שלא היה לו כל חלק בהשלכת הסכין מתוך הרכב, דבר שנעשה על ידי יעד. אשר לעבירה שעניינה סיוע לאחר מעשה, הבחין בית המשפט המחוזי בין השלב שבו נכנס יעד לרכב, כשברשותו סכין מגואלת בדם, לבין השלב שלאחר השלכת הסכין. לגבי השלב הראשון, נקבע כי אין ליחס למערער כל עבירה, שכן המערער צפוי היה לעמוד בפני סכנה מיידית ומוחשית, לו סירב להישמע ליעד, שביצע זה עתה מעשה רצח "קשה ובלתי צפוי". שונים הם פני הדברים, לשיטתו של בית המשפט המחוזי, לגבי החלק השני. בית המשפט המחוזי קבע, כי "מנקודת הזמן בה הושלכה הסכין על ידי המבצע", הרי שהמשך הסעתו על ידי המערער "מעיד על כוונה לסייע לו להימלט", ולכן יש להרשיעו בעבירה של סיוע לאחר מעשה. בעקבות זיכוי של המערער ממרבית סעיפי העבירה

שיוחסו לו, הועמד עונשו של המערער על 3 חודשי מאסר על תנאי. להשלמת התמונה נציין, כי גם ערעורו של אידן התקבל והוא הורשע בעבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, חלף הרשעתו בתקיפה בנסיבות מחמירות, ועונשו הופחת לכדי 3 חודשי מאסר על תנאי.

הבקשה לרשות ערעור

7. הבקשה לרשות ערעור, שהוגשה על ידי עו"ד ארז שלו, בא כוחו של המערער, מתמקדת בעניין מרכזי אחד, והוא: ביטול הרשעתו של המערער בעבירה של סיוע לאחר מעשה. נטען בבקשה, כי למערער לא היה כל חלק בעימות שהתפתח במועדון, ואין לו כל היכרות מוקדמת עם יעד. ביציאה מהמועדון התבקש המערער על ידי חברו אידן לנהוג ברכבו, שכן הלה היה שתוי, ורק בהמשך הצטרף יעד לנסיעה. עוד נטען, כי המערער לא ידע מהי מטרת הנסיעה של יעד, ומבחינתו הוא היה אמור להחזיר את אידן לביתו. אשר לשלב שלאחר ביצוע הרצח, אין חולק כי יעד חזר לרכב כשברשותו סכין מגואלת בדם לאחר שדקר למוות את המנוח והורה למערער לנסוע מהמקום. נטען עוד, כי בשלב זה, כאשר הרוצח עלה לרכב, נאלץ המערער למלא אחר הוראותיו, וזאת "מתוך פחד שאם לא יעשה כן חייו יהיו בסכנה". גם לאחר השלכת הסכין, היה המערער בהלם, ובנסיבות אלה קשה לייחס לו מטרה לסייע ליעד, לאחר ביצוע מעשה הרצח. אשר לנסיבותיו האישיות של המערער, צוין בבקשה כי לאחר הרשעתו בבית משפט השלום, לא הוארך שירותו של המערער במסגרת שירות הקבע בצה"ל, והוא מועסק כיום בעבודות מזדמנות. המערער ניהל ומנהל אורח חיים נורמטיבי לחלוטין, והוא קיבל במהלך שירותו הצבאי תעודות הערכה והצטיינות. נטען בנוסף, כי הרשעה פלילית עלולה לקטוע את המשך חייו הנורמטיביים של המערער, שהוא המפרנס היחידי של משפחתו. על יסוד הנימוקים שפורטו לעיל, התבקשנו ליתן למערער רשות ערעור, לקבל את הערעור, ולבטל את הרשעתו בדין של המערער.

בדיון בבקשה, טען עו"ד שלו כי מרגע השלכת הסכין ועד שיעד ירד מהרכב, חלף זמן קצר ביותר, המסתכם בדקה אחת עד דקותיים, ולאחר מכן נסע המערער לביתו. עו"ד שלו טען בנוסף, כי אין מדובר ברכבו של המערער, אלא ברכב השייך לאידן, וגם מסיבה זו לא יכול היה המערער לסלק את יעד מהרכב. מאז האירוע חלפו למעלה מ-6 שנים, במהלכם פוטר המערער משירות קבע בצה"ל, למרות תעודות הצטיינות שקיבל, וסיכוייו למצוא עבודה במקצועו, הנדסה לוגיסטית, במערכות הממשלתיות, הינו מועט ביותר, בהינתן הרשעתו הפלילית. המדובר בצעיר כבן 28 שנים המפרנס את משפחתו, לאחר פטירתו של אביו, ואין מקום, בנסיבות העניין, להכתימו ברישום פלילי.

תגובת המשיבה

8. המשיבה מבקשת לדחות את הבקשה לרשות ערעור, שכן לגישתה הבקשה "אינה מעלה כל שאלה עקרונית או טענה בעלת חשיבות כללית, החורגת מעניינו הפרטי של [המערער] ומצדיקה מתן רשות ערעור". עוד נטען, כי טענות לגבי מידת העונש, אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, אלא אם מדובר בסטייה משמעותית ממדיניות הענישה - דבר שאינו מתקיים במקרה דנן. גם הבקשה להימנע מהרשעה אינה מצדיקה מתן רשות ערעור שכן מדובר ביישום ההלכה שנקבעה בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד י"ב(3) 337 (1997) (להלן: הלכת כתב), מבלי שמתעורר כל היבט עקרוני, מעבר לעניינו הפרטי של המערער.

בדיון בבקשה טענה עו"ד תמר בורנשטיין, אשר ייצגה את המשיבה, כי כל העובדות הצריכות לעניין עמדו לנגד עיני הערכאות הקודמות, ואין למצוא כל טעות בהחלטה להרשיע את המערער. עוד נטען, כי אף אם מדובר בנסיעה קצרה, לאחר השלכת הסכין, עדיין מדובר באירוע רצח "בו קיפח חייו אדם צעיר", ובנסיבות אלה אין להקל ראש בהתנהגותו של המערער. לגישת המשיבה, המערער יכול היה, כבר בשלב הראשון, להזעיק את גורמי המשטרה, ושלא להותיר את המנוח ללא עזרה, ובמצב דברים זה "המסר כאן הוא חשוב".

תסקיר מבחן בעניינו של המערער

9. בתום הדיון בבקשה לרשות ערעור, ביקשנו משירות המבחן להגיש לנו תסקיר משלים בעניינו של המערער, אשר יתייחס, בין היתר, "לאפשרות של סיום ההליך ללא הרשעה". בתסקיר מיום 6.3.2017, צוין כי המערער נעדר הרשעות קודמות, הוא סיים 12 שנות לימוד וקיבל תעודת בגרות מלאה. המערער שירת כנגד בצה"ל במשך חמש שנים והוערך כחייל מצטיין. לאחרונה, החל המערער בלימודי הנדסת לוגיסטיקה במכללת ספיר, והוא מתעתד להשתלב בעבודה, עם סיום לימודיו, בתחום זה. המערער הביע צער רב על תוצאות האירוע, וכן גילה אמפתיה כלפי הקורבן ומשפחתו. עם זאת, העלה המערער חשש כי בשל הרשעתו הוא לא יוכל למצוא בעתיד מקומות תעסוקה. שירות המבחן סיכם את התסקיר בהמלצה "לשקול בחיוב" את ביטול הרשעתו של המערער, וזאת מהטעמים הבאים:

א. המדובר בעבירה יחידה מבחינתו של המערער, דבר שאין בו כדי להעיד על דפוסי התנהגותו הכללית.

ב. ניכר על המערער כי הוא "פעל מתוך תחושת קיפאון ופחד ולא על פי מידותיו האישיות בדרך כלל", וקיים סיכון נמוך להישנות התנהגות פורצת חוק מצידו.

ג. המערער לוקח אחריות על התנהגותו באירוע, ומביע כאב וצער על מעורבותו, והוא חש תחושת אשמה ובושה על חלקו באירוע.

ד. לאחר הרשעתו, פוטר המערער ממקום עבודתו ונקטעה הקריירה הצבאית שלו, וקיים חשש מוחשי מבחינתו כי הוא יתקשה למצוא בעתיד, מקום עבודה התואם את כישוריו.

הומלץ בתסקיר שירות המבחן, ליתן בעניינו של על המערער צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 300 שעות ולהעמידו בצו מבחן למשך שנה "לצורך עיבוד חוויות הטראומה וכן התמודדות עם השלכות האירוע על חייו".

דיון והכרעה

10. הלכה ידועה היא, כי רשות ערעור, לשם דיון ב"גלגול שלישי", תינתן במקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה משפטית

כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך, או במקרים בהם מתעורר חשש ממשי מפני עיוות דין מהותי או אי צדק שנגרם למבקש (בר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 226/17 מסיקה נ' מדינת ישראל (6.3.2017); רע"פ 9171/16 כלבונה נ' מדינת ישראל (5.1.2017)).

הלכה זו שרירה וקיימת גם לגבי בקשות רשות ערעור, המעלות שאלות של הימנעות מהרשעה, וככל שמדובר ביישום קונקרטי של הלכת כתב, לא יהיה מקום, ככלל, ליתן רשות ערעור (ראו החלטותי, ברע"פ 8627/12 הנסב נ' מדינת ישראל (31.12.2012); רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013); רע"פ 654/13 אבו בכר נ' מדינת ישראל (26.2.2013)).

11. ובחזרה לענייננו. הנני סבור כי, בנסיבות הקונקרטיות של המקרה, יש ליתן למערער רשות ערעור. למסקנה זו הגעתי, לא מפני שבקשתו של המערער מעוררת שאלות משפטיות עקרוניות או סוגיות בעלות חשיבות ציבורית רחבת היקף, אלא משום שקיים חשש ממשי, לטעמי, לחוסר צדק בולט שנגרם למערער, כפי שיפורט להלן. בית המשפט המחוזי זיכה, אמנם, את המערער מהעבירות של גרם מוות ברשלנות ושיבוש מהלכי משפט, אך ראה להותיר את הרשעתו בעבירה של סיוע לאחר מעשה על כנה. זאת, תוך צמצום תחולתה של ההרשעה לפרק הזמן המצומצם שלאחר השלכת הסכין על ידי יעד, אשר ביצע זה עתה רצח מתועב. בית המשפט המחוזי לא נדרש לשאלה מה היה מרחק הנסיעה, ומה פרק הזמן שחלף עד ליציאתו של יעד מהרכב, ולא התייחס בפסק דינו למצבו הנפשי של המערער כמו גם לתחושת הסכנה שחש המערער באותו שלב. לגיشتי, מדובר בעניינים שהם רלבנטיים לסוגיית ההימנעות מההרשעה, נושא שלא נדון כלל בבית המשפט המחוזי. סבורני, כי בנסיבות אלה מוכה אותנו תחושת הצדק ליתן למערער רשות ערעור.

12. לאחר שלב רשות הערעור, יש להידרש לערעור גופו, ולבחון את השאלה, האם יש מקום לבטל את הרשעתו של המערער. בהלכת כתב, שרטט בית משפט זה את השיקולים העיקריים המצדיקים הימנעות מהרשעה. ראשית, על עצם ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו או בעתידו של הנאשם. שנית, סוג העבירה, אותה ביצע הנאשם, מאפשר להימנע, בנסיבות אותו מקרה, מהרשעה, מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים (ראו, לעניין זה, רע"פ 5500/12 בבתי נ' מדינת ישראל (3.9.2012); רע"פ 8460/11 גביאו נ' מדינת ישראל (7.5.2012); רע"פ 7720/12 פלוני נ' מדינת ישראל (12.11.2012)). אכן, וכפי שהובהר בפסיקתו של בית משפט זה, משהוכח כי בוצעה עבירה, יש להרשיע, ככלל, את הנאשם, כאשר הימנעות מהרשעה הינה בגדר החריג לכלל. ראו, בהקשר זה, דברי השופט (כתוארה אז) ד' ביניש בע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ח(4), 869, 876 (2004):

"על דרך הכלל, משנמצא כי נאשם בגיר ביצע עבירה, מתחייב כי ההליך הפלילי כנגדו ימוצה בדרך של הרשעתו וענישתו, כחלק מההליך אכיפת חוק שוויוני וכחלק מאינטרס ההרתעה...הלכה פסוקה היא כי הימנעות מהרשעה של נאשם בגיר אשר נקבע כי ביצע עבירה, מהווה חריג שיופעל רק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן...".

13. לאחר שבחנתי את כלל הנסיבות במקרה דנן, הגעתי לידי מסקנה כי אכן מונח לפנינו מקרה חריג, המצדיק הימנעות מההרשעה. אפתח בתנאי שעניינו טיב העבירה אותה ביצע המערער, ועד כמה ניתן "לוותר" על ההרשעה, מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים. המדובר, כזכור, בעבירה של סיוע לאחר מעשה, המתייחסת לפרק זמן קצר ביותר, למן שלב השלכת הסכין מהרכב על ידי יעד, ועד שהלה הגיע למקום חפצו בעיר נתיבות. בית המשפט המחוזי זיכה, בצדק, את המערער מעבירה זו, ככל שהיא נוגעת לשלב הראשון,

שבו נכנס יעד לרכב כשבידיו סכין מגואלת בדם. זאת, לאחר שרצח בדם קר את המנוח, לנגד עיני הנוכחים במקום – ובכללם המערער. האם השתנו הנסיבות מבחינתו של המערער, באופן מהותי, לאחר השלכת הסכין? התשובה לשאלה זו אינה פשוטה. מצד אחד, האיום הפוטנציאלי מצידו של יעד פחת משמעותית, לאחר השלכת הסכין, וניתן היה לצפות כי המערער יעשה מעשה וידרוש מיעד לצאת מהרכב, ואף להתקשר למשטרה. מצד שני, אין להתעלם מהעובדה כי אל הרכב, בו נהג המערער, נכנס רוצח המצוייד בסכין, ויש להניח כי הדבר הכניס את המערער לחרדה רבה, שהשפיעה על התנהגותו בהמשך. לכך יש להוסיף את העובדה כי מדובר בנסיעה קצרה ביותר, שכל הנראה לא איפשרה למערער לכלכל את מעשיו בקור רוח וללא לחץ. בנסיבות חריגות אלה, נראה בעיניי כי אין מקום לעמוד על הרשעתו של המערער בדין.

14. אשר לשיקולי השיקום, נראה כי אכן עשויה להיות השפעה שלילית להרשעתו של המערער על עתידו המקצועי ועל סיכוייו להיקלט בעבודה, לפחות במגזר הציבורי. נזכיר, כי מדובר בצעיר נורמטיבי, ללא הרשעות קודמות, שפוטר משירותו הצבאי בקבע בעטיו של מקרה מצער זה, ואשר החל בלימודים אקדמאיים במכללת ספיר. לכך יש להוסיף את ההמלצה החד משמעית של שירות המבחן, שגם לה יש משקל, במסגרת כלל השיקולים הרלבנטיים בנושא זה.

15. סוף דבר, אציע לחברי ליתן למערער רשות ערעור, לקבל את הערעור, ולבטל את הרשעתו של המערער.

שירות המבחן מתבקש להציע, בתוך 30 ימים, תוכנית של"צ בהיקף של 300 שעות, כאמור בתסקיר המשלים, ולאחר קבלת התוכנית המוצעת נשלים את פסק דינו בנידון דידן.

ש ו פ ט

השופט ס' ג'ובראן:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט נ' הנדל:

אני מסכים.

ש ו פ ט

עמוד 7

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט א' שהם.

ניתן היום, ב' בניסן התשע"ז (29.3.2017).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט
